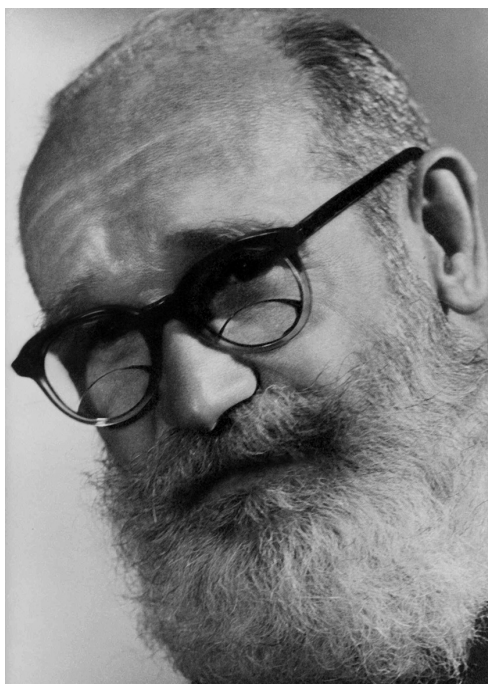


DR. BOROS ÁDÁM

1900–1973



Botanikus, mohakutató, a biológiai tudományok doktora, nyilvános rendkívüli tanár, a növénytan meghívott előadója intézményünkben 1945-től 1953-ig, a magyar flóra, a legelők, a gyomok vizsgálója, barlangkutató.

Boros Ádám 1900. november 19-én született pedagóguscsaládban, Budapesten. Általános és reáliskolai tanulmányai alatt természetrajztanárai – Koch Sándor, Cserey Adolf – patronálták a botanikáért rajongó ifjút. A még 15 éves diákot Cserey mutatta be Jávorka Sándornak, aki meghatározta pályáját. 17 évesen már Dégen Árpád is felfigyelt a fiatal tehetségre. 1918-tól 1922-ig a budapesti (Pázmány Péter) Tudományegyetemen tanult. 1922-ben oklevelet szerzett, majd doktorált. 1938-ig a Gyógynövény Kísérleti Állomáson, majd 1945-ig a Vetőmagvizsgáló Intézetben dolgozott.

Már fiatalon, 29 éves korában egyetemi magántanár lett a Pázmány Péter Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Karának mezőgazdasági növényteni intézetében, Szabó Zoltán professzor mellett. Néhány év múlva elnyerte a nyilvános rendkívüli tanári címet. A biológiai tudományok kandidátusa minősítést 1952-ben, majd a doktori címet 1956-ban szerezte meg. 1945 után a Gyógynövénykutató Intézet igazgatójaként újjászervezte a magyar gyógynövénykutatókat.

A Magyar Agrártudományi Egyetem Állatorvostudományi Karán, majd az 1952-ben önállósult Állatorvostudományi Főiskolán a növénytan meghívott előadója volt 1945-től 1953-ig.

Felkutatta a Kárpát-medence gyógyászati nézőpontból fontos fajait. Vizsgálta és begyűjtötte a Kárpátok, a Nyírség, a Tiszántúl, a Dráva-síkság és Somogy növényvilágát. Gyűjtőutakat tett Ausztriában, Csehszlovákiában, Romániában és Franciaországban. Nemzetközi hírű mohakutató volt. Széles körű munkássága kiterjedt a barlangkutatásra, a természetvédelemre, a gyógynövény-biológiára, az agrobotanikára, a botanikatörténetre, a népi növénynevek gyűjtésére és etimológiai kutatására is.

Boros Ádám szívügye volt a magyar flóra, a harasztok, mohák, nyitva- és zárvatermők kutatása. Életrajzírója szerint mintegy kétezer napot töltött el a terepen. 1915-től 1971-ig végzett megfigyeléseit 51 vaskos kéziratos kötetben foglalta össze. Több mint 190 ezer tételből álló magángyűjteményét az MTA még életében védett nemzeti értékkel nyilvánította. A hazai tudományos társaságok dísztagságát vívta ki magának. Főbb művei: *Magyarország virágtalan növényeinek határozó kézikönyve. 4. rész. Magyarország mohái* (1953), *A levendula* (1968), *Bryogeographie und Bryoflora Ungarns* (1968), *An atlas of recent European moss spores* (1975, társszerzőkkel), *An atlas of Recent European bryophyte spores* (1993).

Nemzetközi elismertségét jelzi az argentinai Mendoza Egyetem tiszteletbeli doktori címe, a British Biological Society tiszteletbeli tagsága.

Gyűjtőútjára kerékpárral érkezett, viharkabátban és térdnadrágban. Halk szavú, rendkívül szerény lényé folytán előadásai nem voltak magával ragadók, a botanika egész területét átfogó, enciklopédikus tudása imponálón a terepen végzett gyakorlatok során bontakozott ki.

1973. január 2-án hunyt el Budapesten.

Irodalom

Simon Tibor: Megemlékezés Boros Ádámról (1900–1973). *Botanikai Közlemények*, 1973. 60. 1. 3–5.

Kutas Ferenc: Egy elfelejtett tudós tanár. In memoriam Boros Ádám (1900–1973). *Magyar Állatorvosok Lapja*, 2000. 122. 11. 702–703.